

ИНТЕРЕСНИ НЪЩА

Въ Виена, бившата столица на Австрия, сжществува, отъ много години, единъ паркъ за удоволствия и веселие, който се нарича „Пратеръ“. Тамъ има най-разнообразни люлки, стрелбища, лодки, малка желѣзница и най-чудни нѣща. Има колело високо 80 м. съ много кабинни, въ които любопитни хора отъ цѣль свѣтъ, се качватъ и возятъ на него. Отъ тамъ се вижда цѣла Виена и околността.

ЛОЛА

МАЛКА ПЪСЕНЬ ЗА

ЛОЛА

Знае се и отъ децата,
че врага на зѣбобола,
е известната, позната,
пастата за зѣби ЛОЛА

Децата, не забравяйте, че
бонбони

шоколадъ

бисквити

„БЕРАХА“

сж най-доброкачествени

Търсете винаги тѣхъ!

Абонирай се за Барабанче

4

Мжчно му бѣше на Иванчо и едно не можеше да разбере: каквото похване, все лошо излизаше, все той бѣ виновенъ и все неговиятъ грѣбъ ядеше бой. А пъкъ и на нему му се искаше да направи нѣщо, че да го похвалятъ, че да му кажатъ:

— Виждате ли, какъвъ е добъръ нашия Иванчо, колко много слуша. Браво, Иванчо, браво!

Когато стана съвсемъ тъмно, Иванчо се разтрепера отъ страхъ, изплака силно.

Но майка му не бѣше го забравила. Тя искаше само да му даде единъ урокъ и той да разбере, че не бива да пипа нищо безъ позволение.

Щомъ Иванчо заплака, майка му се завтече задъ кѣщата, сложи стълбата и той веднага слѣзе долу. За негова изненада тя не го би, даже не му се скара, а кротко го посъветва да бжде умно и послушно момче, защото ѝ става много мжчно, когато съседитѣ се оплакватъ отъ него.

Иванчо обеща да стане вече добро момче. Майка му сложи да вечеря.

Братя — спестовници

Трима братя сговорливи,
трима братя работливи
братски дали по парица,
купили парче земица.

Рано на пролѣтъ орали
утромъ неуморно сѣли,
въ утрото на знойно лѣто
Богъ ги надарилъ богато

Даде въ нивицата млада
всѣко зрънце по хиляда,
съ пѣсенъ жѣтвата ги свари
и напълниха хамбари.

Но отъ работа не спрѣха,
трима братски се събраха,
отдѣлиха по жълтица,
купили си воденица.

Денемъ тракаше честито,
мелѣше човали жито,
тая чудна воденичка,
ранобудна като птичка.

И напѣваше едно:
какъ се стига съ трудъ и сговоръ
отъ парица
до жълтица...

Йорданъ Стубелъ

**ИВАНЧО
ТЪПАНА**

ВЕСЕЛИ
СЛУЧКИ

отъ
**Атанасъ
Бакърджиевъ**

Следъ това Иванчо спокойно си легна да спи.

Една следъ друга годинитѣ идваха и си заминаваха.

Иванчо растѣше, но каточели повечето на височина, отколкото умствено.

ДА СЕ ПОСМѢЕМЪ

Да пиши меко

Ученикътъ: — Моля дайте ми единъ моливъ.

Книжарътъ: — Мекъ или твърдъ?

Ученикътъ: — Колкото може помекъ, ще пиша на баща си за пари.

У комшийката

Бащата: — Митко, кжде е майка ти?

Митко: — Отиде за петъ минути у комшийката.

Бащата: — Хмъ... Кога отиде?

Митко: — Преди два часа, татко.

Прибързана радостъ

Детето: — Мамичко, подари ми една плитка отъ твоитѣ коси.

Майката: — Браво, Колчо, личи си, че ти обичашъ мамичка, кжде ще ги скриешъ?

Детето: — Въ опашката на кончето ми — тя съвсемъ се е оскубала...

— Ново-о-о, Ново-о-о.

— Какво ново бе, Ганчо?

— Излѣзе отъ печатъ най-новиятъ сборникъ, който се пусна въ продажба съ крайно намалена цена...

— За 1 екз. 4 лв., а на едро по 3 лв. За изплатилите до 30. VII. ще се тегли безплатна лотария, за която сж опредѣлени 50 прочитни книги. Хайде, деца, не изпускайте рѣдкия случай. Изпратете 4 пощ. марки заедно съ настоящия купонъ на адресъ: Павелъ Долевъ ул. „Черковна“ № 20 Перушица, Пловдивско и веднага ще получите чудно хубавата книга, тъй като ще участвувате и въ лотарията.

Печатница „Братство“ — София

Едва изкара четвърто отдѣление, като всѣка година повтаряше.

Майка му като видѣ, че нѣма да го бжде въ училището, реши да го даде да учи занаятъ.

„Може би тамъ му е късмета“, мислѣше си тя.

Една сутринъ го събуди рано, облѣче го и го заведе при бай Христо желѣзаря. Говори що говори съ него, после остави Иванчо и си отиде.

Работи Иванчо день, два и на третия му умръзна да вдига тежкиятъ чукъ.

— Не може ли, — пита Иванчо, желѣзаря, — азъ да държа желѣзото, а пъкъ ти да чукашъ?

— Може, — отговори сърдито бай Христо. Мигъ следъ това грабна Иванчо наведе му главата на долу и почна да го налага по дебелинитѣ.

Иванчо се превиваше отъ болки, риташе съ крака, но жилавитѣ ржце на желѣзаря здраво го стискаха.

— Ето, видѣ ли, че може. Азъ да чукамъ, а пъкъ ти да държишъ земята... Хайде сега да си вървишъ и да се махашъ отъ главата ми. Отъ тебе желѣзарь нѣма да стане.

(Следва краятъ)